

Reservelægernes Stilling, men jeg henleder udtrykkelig Opmærksomheden paa, at der er Korpslæger, som have deres Tid aldeles uforholdsmæssig besat i Forhold til andre. Det er altsaa en Regulering, de trænge til, og det er nærmest af Mangel paa Reservelæger, at dette Forhold er fremkommet.

Alfred Christensen: Af den højt-ærede Konseilspræsidents og Forsvarsministers Foredrag vil jeg særlig fremhæve en Ytring, og det var den, at Reformpartiets Medlemmer ikke ere bundne til at følge dette Programpunkt, som det foreliggende Forslag er, de ere, som ellers Rigsdagsmænd ere, kun bundne ved deres Overbevisning. Dette er noget nyt; efter at Reformpartiets Medlemmer ved deres Tilslutning til Konseilspræsidentens Program i Fjor i Januar have bundet sig og overfor deres Vælgere — skønt rigtignok mange af dem meget nødig vilde det — vedkendt sig, at de ere bundne, er der i Dag givet officiel Bekræftelse paa, at de ikke ere bundne ved Programmet og ej heller til det foreliggende Forsøg paa Udførelse af Programmet; her ere de ligesom andre Rigsdagsmænd kun bundne ved deres Overbevisning. Dette minder om de gode gamle Pavetider, da Paven løste og Paven bandt; det gik op og ned, et Løfte var kun det værd, Paven vilde have, det skulde være værd. Saa vil jeg drage den Slutning deraf, at i Øjeblikket er Reformpartiet i den Kondition, at det ikke er nødvendigt at have dets Medlemmer bundne mere, siden de ere løste, og at alles Overbevisning er saa fast og tæt sluttet om dette Forslag, at de ligesom Forsvarsministeren i det se Partiets Livssag. Ikke sandt, ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), jeg tager ikke fejl heri, at nu er dette det ærede Medlems Livssag? Det er ikke, fordi man er bundet ved et Løfte, men nu ere Løjtnantslønningerne hele Ribekredsens og dens Repræsentants Livssag, og det er deres Overbevisning. Konseilspræsidenten fremhævede ydermere, at denne Behandling i det hele og store var en Gentagelse af 1ste Behandling, ja til Dels ogsaa af Finanslovens 1ste Behandling.

Dette er en fuldstændig rigtig Bemærkning, og jeg vil sige, at det var næsten Synd for den ærede Ordfører at sige saadant, thi det var en grusom Spids til den ærede Ordfører. Der var jo ingen af os i Gaar, som var blind for, at den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører røgtede sit Hverv ved at føre Forslaget tilbage og begynde 1ste Behandling for fra

paa bar Bund, var ganske saa behændigt, som den ærede Ordfører plejer at være i øvrigt i store politiske Sager. Men om den ellers kan anses for at være i Overensstemmelse med, hvad vi pleje at bruge, naar man som Ordfører her for et Udvalg fremlægger Betænkning og Ændringsforslag, da at tage 1ste Behandling op igen i Stedet for at indskrænke vore Bemærkninger til det, der foreligger, nemlig Ændringsforslagene og Bemærkningerne i Betænkningen, se det vil jeg lade være usagt. Men det kan ikke være skjult, at den ærede Ordførers Stilling er meget vanskelig, ganske overordentlig vanskelig, og lige saa sikkert maa man jo ikke kunne være blind for, at den ærede Ordfører ikke klarer Vanskelighederne synderlig godt. Men paa den anden Side, hvis man vilde spørge mig, om jeg havde ondt af den ærede Ordfører derfor, vilde jeg sige: Nej, det har jeg ikke; den ærede Ordfører ligger, som han har redet. Ved enhver Lejlighed er der Klammeri til alle Sider, undtagen selvfølgelig med Højre, som der skal holdes Fred med. Der er Fred og ingen Fare, men alle andre, Partier, Personer og al Ting føres ind i en Krigsførelse, enten der er Nødvendighed derfor eller ej. Selv jeg blev fremkaldt af den ærede Ordfører under Debatten i Gaar, ellers vilde jeg ikke have taget Ordet her under denne Behandling, idet vi i det Parti, hvortil jeg har den Ære at høre, have en Ordfører; han klarer Sagen for os her ved 2den Behandling, og hvad vi andre Medlemmer ellers her kunne have at sige, have vi sagt ved 1ste Behandling. Det er mildest talt ikke behændigt, ej heller hensynsfuldt at gøre det nødvendigt for menige Medlemmer at blande sig i Debatten.

Den ærede Ordfører fremdrog i Gaar med denne ham særegne Mangel paa Behændighed atter min Stilling til det foreliggende Lovforslag og fremsatte ligesom under 1ste Behandling den Insinuation, at jeg skulde være en Støtte, der kunde tages til Indtægt for det foreliggende Forslag, og at min Mening derom var ganske den samme som hans, at vi før havde arbejdet for denne Sags Fremme, og at jeg derfor ogsaa, hvis jeg ikke aldeles havde forandret mig, burde gøre det nu. Den Sag er efter min Mening udprocederet ved 1ste Behandling, og da sagde jeg den ærede Ordfører, hvordan Sagen hang sammen, den hænger nemlig saaledes sammen, at baade den ærede Ordfører og jeg have arbejdet indenfor Budgettets Rammer, da